

Preek over 1 Corinthiërs 12,4-11: De drieënige God houdt van verscheidenheid.

Voorzang: Psalm 75, 1. 2 en 7

Votum en Groet

Zingen: Opwekking 462

Leefregels

Zingen: Psalm 119, 17 en 23

Gebed om het licht van de Geest

Zingen: Kinderlied 29 (Wil je wel geloven...)

Schriftlezing: Psalm 134

Zingen: Gezang 48, 3 en 4

Verkondiging

Zingen: Gezang 106

Dankzegging en voorbeden

Zingen: Opwekking 249

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Wanneer we dit gedeelte lezen wordt onze aandacht onmiddellijk getrokken naar de verschillende gaven, die hier worden genoemd.

En we vragen ons van sommigen af: wat zijn dat precies voor gaven geweest?

Bijvoorbeeld spreken met wijsheid of met kennis?

Of de gave van geloof, die de één wel heeft en de ander niet?

Wat bedoelt Paulus daar eigenlijk mee?

En bij anderen denken we: waar zijn ze gebleven?

Of waarom worden ze in andere kerken wel gevonden, maar bij ons niet?

Zoals gaven van gezingen of van tongentaal en profetie?

Nu, laat ik meteen maar zeggen dat ik op die vragen vanmorgen niet erg zal ingaan.

Tongentaal en profetie komen verder in de preken serie nog ruimschoots aan de orde.

Aan wat Paulus zegt over gaven van gezingen wil ik een andere keer speciaal aandacht besteden.

En van de andere genoemde gaven zal ik vanmorgen slechts beknopt iets zeggen.

Maar ik wil vooral uw aandacht vragen voor wat Paulus in dit gedeelte de Corinthiërs op het hart heeft willen binden. In de gemeente van Corinthe was een sterke tendens bij een overheersende groep om alle nadruk te leggen op één bijzondere gave: de gave van de tongentaal.

Het is ook niet voor niets dat Paulus deze gave in dit rijtje het laatste noemt.

Want juist daar moet hij het met zijn lezers vooral over hebben.

Omdat deze gave door hen veel te hoog gewaardeerd werd.

Als een bewijs van hun buitengewone geestelijkheid.

Als teken dat ze ver boven het laag-bij-de-grondse leven hier en nu verheven waren.

Als iets waarmee ze zich van anderen – ook medechristenen – onderscheidden.

Dáár gaat Paulus in zijn onderwijs tegenin.

En in dát kader leert hij hen en ons vandaag iets over de betekenis van de gaven van de Geest.

En het punt dat hij hier maakt is bepaald niet onduidelijk.

Voor een gezonde kerk is verscheidenheid van wezenlijk belang – niet eenvormigheid.

Een gezonde gemeente bestaat bij de gratie van gemeenteleden, die stuk voor stuk anders zijn.

Stuk voor stuk verschillend – uniek!

En juist zo zijn ze van essentieel belang voor een gezond gemeentelven.

God houdt van verscheidenheid.

Wist u dat in een sneeuwbus elke sneeuwvlok weer anders is?

Dat geen enkel sneeuwvlokje gelijk is aan een andere?

Dat in elk sneeuwvlokje de ijskristalletjes weer anders zijn samengesteld?

God houdt van verscheidenheid.

Elk mens is volkomen uniek.

Er is geen mens volslagen gelijk aan een ander.

Zelfs eeneiige tweelingen zijn nog verschillend.

Onze vingerafdrukken zijn verschillend.
 De iris van uw ogen is anders dan die van mij.
 Ons DNA is verschillend.
 Er is geen mens aan een ander gelijk.
 Ook onze gaven zijn verschillend.
 God houdt van verscheidenheid.

Maar juist zo verschillend als we allemaal zijn, zo vormen we een eenheid.
 Je kunt de kerk vergelijken met een een orkest.
 Elk instrument speelt een eigen melodie.
 De viool en de hobo, de fluit en de harp, de pauk en het bekken.
 Maar samen spelen ze in schitterende harmonie een wondermooi muziekstuk.

God houdt van verscheidenheid.
 Maar Hij zelf is en blijft de ene bron van die grote verscheidenheid.
 Ik wil u eens laten zien hoe sterk Paulus dat in dit gedeelte benadrukt.
 Ik heb onze tekst in schema gebracht.
 Bepaalde woorden staan in hoofdletters, andere zijn gecursiveerd.
 De hoofdletterwoorden leggen de nadruk op de verscheidenheid.
 De gecursiveerde woorden accentueren de ene bron: voornamelijk de Geest.

VERSCHEIDENHEID in gaven	<i>zelfde Geest</i>	4
VERSCHEIDENHEID in bedieningen	<i>zelfde Heer</i>	5
VERSCHEIDENHEID in werkingen	<i>zelfde God</i>	
die ALLES IN ALLEN werkt		6
AAN IEDER wordt gegeven openbaring <i>van de Geest</i> tot welzijn van ALLEN		7
DE EEN	woord van wijsheid	<i>door de Geest</i>
DE ANDER	woord van kennis	<i>door de Geest</i>
DE EEN	geloof	<i>door de Geest</i>
DE ANDER	gaven van gezangen	<i>door ene Geest</i>
DE EEN	werkingen van krachten	
DE ANDER	profetie	
DE EEN	onderscheiding van geesten	
DE ANDER	tongen	
DE ANDER	vertolking van tongen	10
ALLES werkt <i>een en zelfde Geest</i>		
die IEDER toebedeelt als Hij wil.		11

En wat nu zo mooi is, wat voor de gemeente geldt, geldt ook voor God zelf.
 Eigenlijk moet ik het andersom zeggen: wat voor God geldt, geldt voor de gemeente.
 Zoals God is, zo mag zijn volk zijn: één in rijke verscheidenheid.
 Het is niet voor niets dat Paulus hier start met de drieënige God.
 Hoe verschillend de gaven ook zijn, ze komen van één en dezelfde Geest, die zelf Gods gave aan de mensen is.
 Hoeveel diensten en bedieningen de gemeente ook kent, ze komen van de ene Heer, die zelf gekomen is – niet om ge-
 diend te worden, maar om te dienen.
 Van hoeveel werkingen er ook sprake is, aan de bron staat één en dezelfde God, de Schepper die alles in werking stel-
 de en in werking houdt.

We kennen de ene God en we noemen drie namen.
 Daarmee raken we aan het wonder en het geheimenis van de drieëenheid.
 God als een volheid van liefde en energie.
 Een eenheid in verscheidenheid.
 En zoals God is, zo mag ook zijn gemeente zijn: één in rijke verscheidenheid.

Het is van belang bij het nadenken over onze gaven deze bron in het oog te houden.
 Wanneer er over gaven wordt gesproken wordt altijd weer de vraag gesteld: *Is er ook verschil tussen gaven van de Geest en onze natuurlijke vaardigheden, onze aangeboren talenten?*
 Het antwoord op die vraag is volgens mij ja en nee.
 U bent allemaal geboren met bepaalde mogelijkheden.

Die liggen al in uw genen zeg maar.
En die zijn in de loop van uw leven ontwikkeld.
En die moet u gebruiken tot eer van God.

Maar als Paulus spreekt over geestelijke gaven gaat dat verder.
Ik denk b.v. aan het laatste vers van onze tekst (vs. 11).
Daar spreekt Paulus over één en dezelfde Geest, die ieder in het bijzonder toedeelt, zoals Hij wil.
Dat wijst op een directe, onmiddellijke relatie tussen God en de mens.
Dat heeft te maken met bekering – de belijdenis van vs. 3 om Jezus Heer van je leven te laten zijn.
En dan ga je leven binnen de invloedssfeer van Gods Geest.
De gaven van de Geest zijn het resultaat van de werking van de Geest in het leven van een gelovige.
En dat gaat verder dan alleen maar het gebruiken van aangeboren talenten.
Gaven zijn – letterlijk – geschenken van de Geest.

Alleen – hoe en wanneer werkt de Geest?
Alleen na onze bekering?
Is de Geest van Christus, de Heer, niet ook de Geest van God, de Vader, de Schepper?
Begint God pas na onze bekering in ons leven te werken?
Is er ook maar iets dat we niet ontvangen hebben?
Mogen we niet geloven dat God al bij onze geboorte bepaalde talenten heeft geschonken, die Hij later, na onze bekering, op bijzondere wijze zou wekken en intensiveren?
Een gave van de Geest is vaak een door God gegeven talent dat is opgevlamd.
Een aangeboren talent wordt pas echt een gave van de Geest als u het aan God toewijdt en als u het door Hem laat gebruiken.
Gaven van de Geest en onze natuurlijke talenten vallen dus niet helemaal samen.
Maar ze staan ook beslist niet los van elkaar.
In veel gevallen – niet altijd – maar in veel gevallen hebben ze met elkaar te maken.
Iemand heeft eens gezegd: Het is niet toevallig dat bekeerde vertegenwoordigers heel goede evangelisten kunnen worden.
Zij verstaan de kunst iets aan te prijzen.
En in dienst van de Geest kan dat een bijzonder zegenrijke bediening worden.

Een eerste vereiste voor ons bezig zijn met de gaven van de Geest is dus dat we ons toewijden aan Christus.
Dan kan Hij in ons werken en door ons werken.

Heel opvallend is wat Paulus zegt in vs. 7.
Daar spreekt hij over de openbaring van de Geest die aan ieder gegeven wordt.
D.w.z. als we ons aan God toewijden en Hem de gelegenheid bieden om in ons en met ons te werken, dan is elke gave die wij gebruiken een openbaring van de Geest.
Dan maakt de Geest zich bekend.
Dan wordt de Geest onthuld, getoond in zijn werkingskracht.
Zo laat God dan van zich merken.

Maar – en dat is een volgend punt wat in het onderwijs over de gaven van grote betekenis is – dat werken van God is gericht op het welzijn van allen (vs. 7).
Een gave van de Geest is nooit een gave aan een enkeling.
Maar zo'n gave is altijd bedoeld voor de gemeenschap.
En als iemand met een gave ben jij een geschenk voor de gemeenschap.
Elke gave bewijst pas zijn nut als de gemeenschap er wat aan heeft.

Dat geldt zelfs voor de tongentaal.
Daarvan zegt Paulus in deze hoofdstukken dat ze eigenlijk meer tot heil van de enkeling is dan dat de gemeente er wat aan heeft.
En daarom slaat Paulus haar niet zo hoog aan.
Maar als zo'n gave een gelovige maakt tot een beter persoon, een meer geestelijk ingesteld christen, dan heeft ook die gave indirect nut voor de gemeenschap.
En dat is de norm: is de gemeente ermee gediend?
Is het dankzij de werking van de Geest een bijdrage aan een gezond gemeentelieven?

En zo vinden we in vs. 7 drie leidende gedachten, die van belang zijn voor ons denken over de gaven van de Geest:

1. De Geest kan ieder gebruiken en Hij wil iedereen inschakelen.
Voor ieder is er ruimte om iets voor God te doen.
In principe hoeft niemand aan de zijlijn te staan omdat er voor hem of haar geen werk is.

Daarbij wil ik graag wel een kanttekening maken.
We moeten het *ieder* niet ongenueanceerd pressen.
Er kunnen in uw leven omstandigheden zijn, waardoor u bent stilgezet.
Door ziekte – lichamenlijk of psychisch of door depressiviteit.
Door bepaalde handicaps van tijdelijke of van permanente aard of door ouderdom.
Daardoor kun je uitgeschakeld zijn.
Dan kan je – misschien tijdelijk – geen bijdrage leveren aan de opbouw van de gemeente.
Ik weet dat sommigen de cursus over de gaven van de Geest wel hadden willen volgen.
Maar dat ze tegen hun grenzen aanlopen.
Nu even niet of voor mij niet meer.
Dat kan voor hen een last zijn, waaronder ze gebukt gaan.
Ze willen wel, maar ze kunnen niet.
Laten zij alsjeblieft niet denken dat ze dus niets betekenen in de gemeente.
Vaak betekenen ze toch nog meer dan ze zelf denken.
Soms met ogenschijnlijk kleine dingen:
 een kaartje,
 een telefoontje,
 een hand op een schouder in de hal van de kerk,
 een glimlach naar een kind in de kerk naast hen in de rij,
 een stil gebed in de nacht voor een broeder of zuster in nood -
daarmee zijn ze toch bezig voor God en maken ze zijn liefde openbaar.
Maar God vraagt van niemand wat hij of zij niet kan.
En zeker, het kan een diep verdriet zijn wanneer je wel wil en als je het altijd zo graag deed, maar je botst nu voortdu-
rend tegen je grenzen aan.
Maar ook hen kunnen en willen wij in de gemeente niet missen.

Goed, dat gezegd zijnde is het in principe toch waar dat elk gemeentelid door de Geest kan worden ingeschakeld om iets bij te dragen.

2. En telkens wanneer iemand dat doet komt de Geest openbaar.
Elke gave is een manifestatie, een onthulling van de activiteit van Gods Geest in ons midden.
En dan blijkt de Geest zich te vertonen op vele verschillende manieren.
3. En dat is altijd tot welzijn van allen.
Als dat uit het oog verloren wordt verliest elke gave haar betekenis.
De gave aan de enkeling is een gave aan het geheel.
En de begaafde enkeling zelf is een gave aan het geheel.

Vervolgens gaat Paulus een aantal gaven opnoemen.
Hij geeft een lijst van gaven, die aan het eind van het hfdst. nog wordt aangevuld.
Andere gavenlijsten vind je in Rom. 12 en Ef. 4.
En elke lijst is weer anders.
Paulus heeft kennelijk nooit bedoeld om een uitputtende lijst van gaven te geven.
Het gaat hem duidelijk niet om een systeem.
In Rome ziet de lijst er anders uit dan in Corinthe.
En hij zegt tegen Corinthe niet: *Nou, bij jullie kan het ook wel wat minder, hoor!*
En tegen Rome zegt hij niet, omdat daar van tongentaal van gaven van genezingen geen sprake is: *Sjonge, jullie mis-
sen er nog al wat.*
Waarom zou elke gemeente alle gaven moeten hebben?
Ik denk aan wat we lezen in vs. 11: *dat de Geest toedeelt gelijk Hij wil.*
De Geest bepaalt wie welke gave krijgt.
Dat is zijn soevereine beschikking, waar wij niets over te zeggen hebben.
Genadegaven kunnen op geen enkele manier worden verdiend of bevochten.
We kunnen alleen met open handen en open harten afwachten wat de Geest aan ons kwijt wil.

Ja, dat moeten we natuurlijk wel doen.
We moeten niet zeggen: sommige gaven hoeven van ons niet.
Die hebben we liever niet.

Want daar weten we geen raad mee.

Maar of we bepaalde gaven wel of niet krijgen, dat maakt de Geest uit.

Laten we nu nog kort even kijken naar de gaven die Paulus hier concreet noemt.

Als eerste twee noemt hij spreken met wijsheid en spreken met kennis.

Letterlijk staat er: een woord van wijsheid en een woord van kennis.

Eerlijk gezegd is niet echt duidelijk wat Paulus hier precies bedoelt.

Hoewel sommigen het kennelijk maar al te goed wel weten.

Zo kwam ik b.v. in het boekje van Nicky Gumbel 'Een kwestie van leven', dat ook in de Alphacursus wordt gebruikt, de uitleg tegen van John Wimber.

Volgens Wimber is een woord van kennis een bovennatuurlijke openbaring, die iemand krijgt m.b.t. een bepaalde persoon of een bepaalde situatie.

Die kennis ontvang je niet langs natuurlijke weg, maar die maakt de Geest je bekend.

Iemand krijgt b.v. een beeld of een bepaalde boodschap over een ander door.

En Gumbel geeft daar in zijn boekje ook een voorbeeld van.

Nou zal ik niet zeggen dat de Geest niet soms zo kan werken.

Maar hoe mensen zo zeker weten dat Paulus dat hier zo bedoelt, is me een raadsel.

Want Paulus legt helemaal niet uit wat hij bedoelt en hoe dat dan werkt.

Dan voel ik me beter thuis bij hen die het woord van wijsheid uitleggen als het vermogen om in de ondoorzichtigheid van het leven de juiste weg te wijzen en de goede beslissingen weten te nemen.

En bij een woord van kennis valt dan te denken aan een bijzonder inzicht in Gods wil en de consequenties daarvan in het dagelijks leven.

Ds. Meint van de Berg, die ook op deze brief een bruikbare toelichting heeft geschreven, zegt hierbij:

Dat is een gave van de Geest. Dat betekent dat je er niet voor kunt studeren. (...) Er zijn gemeentelieden die van de Geest een bijzonder fijn afgestemde antenne ontvangen hebben om op te vangen wat God in Zijn Woord tot ons te zeggen heeft..

Ook zo'n uitleg blijft gissen naar Paulus' bedoelingen.

Maar volgens mij komt dat dichter in de buurt van de bijbelse betekenis van wijsheid en kennis dan wat Gumbel en Wimber zeggen.

De andere genoemde gaven liggen voor ons gevoel allemaal op het gebied van het uitzonderlijke: genezingen, krachten, profetie, tongentaal.

Opvallend is dat Paulus hier ook *geloof* een gave van de Geest noemt.

Kennelijk gaat het dan niet om het geloof dat aan iedere gelovige is gegeven.

Het geloof in de vergeving van de zonden en in de wederkomst van Christus.

Nee, het is iets bijzonders dat sommigen wel hebben en anderen niet.

Het is het geloof, waarvan Paulus in 13,2 zegt dat het bergen kan verplaatsen.

Het is het geloof dat een weg ziet, waar anderen alleen maar weerstanden zien.

En dat b.v. in een bepaalde situatie van ziekte zegt: hier mag ik genezing verkondigen.

Zoals Petrus toen hij langs de verlamde bij de Schone Poort van de tempel liep.

Geloof dat ook ongekende krachten teweeg kan brengen.

Ja, niet dat geloof zelf natuurlijk, maar de Geest die zowel het geloof als de krachten werkt.

Zoals ik in het begin al zei: gaven waar wij vaak maar weinig ervaring mee hebben.

Het heeft iets onbevredigends om nu niet verder te gaan met de andere gaven.

Maar met name de gaven van profetie en de onderscheiding der geesten, die daarbij hoort, van de tongentaal en de vertolking van de tongen komen nog uitgebreid aan bod.

En op de gaven van genezingen kom ik dus nog apart eens terug.

Als vanmorgen maar één ding duidelijk is geworden.

De Geest is een Geest van verscheidenheid en diversiteit.

God heeft plezier in de enorme veelkleurigheid van zijn gemeente.

Maar zo verschillend als we zijn zijn we op elkaar aangewezen.

Zo hebben we elkaar nodig.

Pas als ieder dat wat hij of zij van God ontvangen heeft in liefde aan Hem teruggeeft in toewijding aan de gemeente, pas dan vormen wij een gezond lichaam van Christus.

Gaven zijn niet gegeven om ons van elkaar te onderscheiden.

Ze zijn niet gegeven om ons boven anderen te verheffen.
Ze zijn tot welzijn van allen.
Kortom: de gaven komen uit één bron: Vader, Zoon en Geest.
De gaven dienen één doel: het welzijn van allen.
En zo openbaart zich de Geest in ons tot eer van God de Vader.
16-01-2005

AMEN.